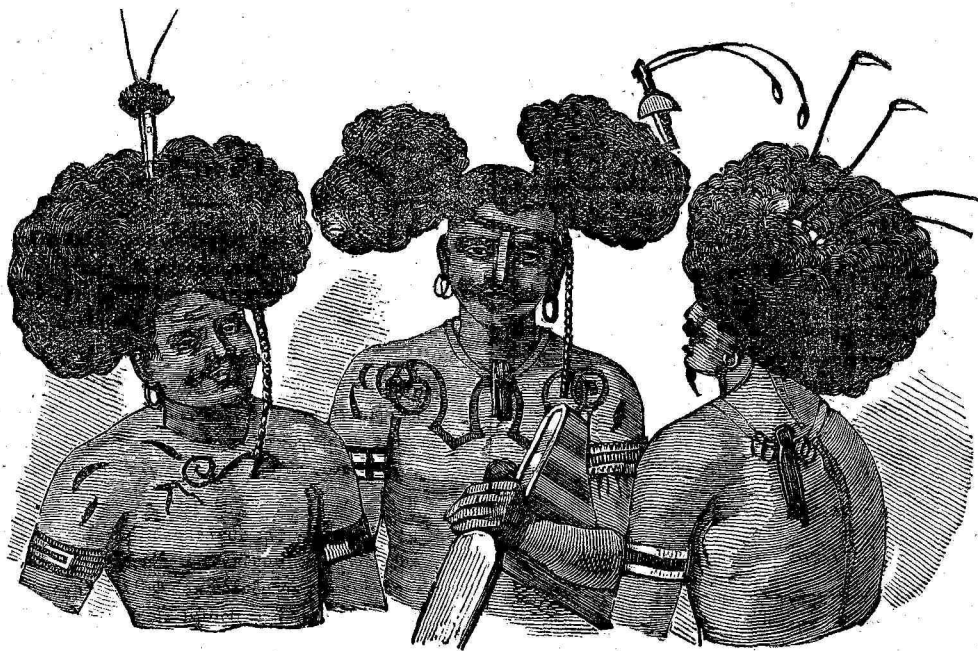

ΑΓΡΙΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΟΥΙΝΕΑΣ.

Εἰς τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένηα των οἱ ἄνθρωποι φαίνεται ὅτι ἀπέδιδον πολλὴν σημασίαν ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων· καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν αὐτοὺς εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ κοινωνικὰς καταστάσεις περιποιομένους αὐτὰ μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας· καὶ ἡ μὲν κόμη ἐθεωρεῖτο καὶ θεωρεῖται εἰσέτι ὡς εἰδικὸν κόσμημα τῶν γυναικῶν, ἃν καὶ ἐνίοτε εἰς τινὰς ἐποχὰς καὶ χώρας ἡ μακρὰ καὶ ὡραία κόμη ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν τῶν ὡραιωτάτων φυσικῶν κοσμημάτων καὶ τῶν ἀνδρῶν. Οὕτως ὁ Ὅμηρος θυμᾶζει τοὺς Ἀχαιοὺς καρχομόδοντας καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις δ' Ἑλλησιν ἡ καλλιέργεια τῆς κόμης ἦτο

ὁποίων τὰ μαλλιά ἔνεκα τῆς σγουρότητος καὶ μικρότητός των δὲν δύνανται νὰ διευθετηθοῦν τόσον καλῶς καὶ ποικίλως, ὅσον τὰ τῶν λευκῶν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τρεῖς αὐτόχθονας τῆς Νέας Γουινέας, ἔχοντας ἕκαστον τὴν κόμην του διευθετημένην κατὰ τὴν ἀρέσκειάν του, ὅπως καὶ οἱ πρόγονοί μας Ἑλλήνες ἔπραττον. Ὡς φαίνεται μεταξὺ τῶν μαύρων τούτων δὲν ὑπάρχει ἐπικρατῶν συρμός· ἀλλ' ἕκαστος δύνανται νὰ πλέκη καὶ διευθετῇ τὰ μαλλιά του, καὶ νὰ κουρδῶνῃ τὸ ἐνδυμὰ του ὅπως βούλεται· ἔνεκα δὲ τῆς ἰδιότητος αὐτῶν τοῦ νὰ κρικελῶνται, δύνανται νὰ σχηματισθοῦν κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, λίαν παραδόξους. Ἐκτὸς δὲ τῆς κόμης ζωγραφίζουσι καὶ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα, διό-

Αὐτόχθονες τῆς Νέας Γουινέας.

κοινῇ μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν. Εἰς τὰ πεπολιτισμένα ὅμως ἔθνη τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον εἶναι οἱ μὲν ἄνδρες νὰ κείρῃσι τὴν κόμην των, αἱ δὲ γυναῖκες νὰ τὴν ἀφίνωσι ν' αὐξάνῃ καὶ μάλιστα νὰ τὴν περιποιῶνται, ὥστε νὰ αὐξάνῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Τοῦτου ἔνεκα μεταχειρίζονται διάφορα ἔλαια καὶ κολλύρια καὶ νερὰ διὰ τῶν ὁποίων ζητοῦν νὰ καταστήσουν τὰ μαλλιά των μακρότερα, λεπτοφυέστερα καὶ ὡραιότερα.

Μεγάλῃ προσοχῇ καὶ κόπος καὶ δαπάνῃ καταβάλλονται προσέτι, ὅχι μόνον περὶ τὴν καλλιέργειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης· τοῦτου ἔνεκα ἐπενοήθησαν καὶ ἐπινοοῦνται καθ' ἑκάστην πολλὰ καὶ ποικίλα εἶδη διευθετήσεως τῆς γυναικείας κόμης, οὐ μόνον μεταξὺ τῶν πεπολιτισμένων ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀγρίοις, καὶ ἀκόμη μεταξὺ τῶν Νιγριτῶν τῶν

τι περιφέρονται γυμνοὶ καὶ οὕτω καθίστανται ἀληθῶς φοβεροὶ εἰς τὴν ὄψιν.

Ἡ νέα Γουινέα εἶναι νῆσος κειμένη πλησίον τῆς Αὐστραλίας, κατοικεῖται δὲ ὑπὸ πολλῶν καὶ ποικίλων φυλῶν, ὅλαι ὅμως εἶναι βυθισμέναι εἰς βαθὺ σκότος ἀμαθείας καὶ δεισιδαιμονίας. Αἱ μόναι θρησκευτικαὶ τῶν ἰδέαι συνίστανται εἰς σκοτεινὴν τινα δεισιδαίμονα πίστιν περὶ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ δὲν ἔχουσι τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν περὶ ἐξίλασμοῦ, ἢ ἀποκτήσεως τῆς ἐννοίας τοῦ Πνεύματος, ὅπως καλοῦσι τὸν Θεόν. Ἐχουσι δὲ εἰς μεγάλῃν ὑπόληψιν τὰ ἀνθρώπινα κρανία, καὶ διὰ τοῦτο πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν.

Πρὸ πέντα ἐτῶν εἰσῆλθῃ καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ Χριστιανισμός, εἰς τὸ διάστημα δὲ τοῦτο τέσσαρες ἐκ τῶν γλωσσῶν τῆς νήσου καταστάθησαν διὰ μόνων τῶν προ-

σπαθειῶν τῶν Ἱεραποπόλεων γραπτα, διάφορα δὲ βιβλία διδακτικά καὶ θρησκευτικά ἐγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν εἰς αὐτάς· προσέτι δὲ τὰ τέσσαρα Εὐαγγέλια καὶ διάφοροι κατηχήσεις, καὶ πολλοὶ διὰ τῶν μέσων τούτων καὶ ἰδίως τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου ἐγένοντο Χριστιανοί, καὶ ζῶσιν ὡς Χριστιανοί.

«**Ἄν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω.**»

«Ἐχεις μάθει τὰ νέα ;» εἶπε μέγας τις σκώληξ εἰς ἄλλον τινὰ μικρότερόν του. «Ὡμίλουν μὲ μίαν γλαύκα χθὲς καὶ αὐτὴ μοι εἶπε παράδοξα πράγματα.»

«Δέν μοι λέγεις ν' ἀκούσω καὶ ἐγὼ περὶ αὐτῶν ;» εἶπεν ὁ ἄλλος.

«Αὐτὴ μοι εἶπεν, ὅτι θὰ γείνω ἐντελὲς διάφορον πλάσμα, ὅτι εἰδὸς τι ὕπνου θὰ μὲ καταλάβῃ, καὶ χωρίς πόνον θὰ σμικρυνθῶ, καὶ τὸ περιεργότερον θὰ κλεισθῶ εἰς εἰδὸς τι κιωτίου καὶ οὕτω θὰ μένω καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Ὅταν δ' ἔλθῃ ἡ ἀνοιξίς, θὰ διαρρήξω τὸ κιωτίόν μου καὶ θὰ ἐξέλθω ἐκείθεν ὡραία χρυσάλις μὲ πολυποίκιλα χρώματα, πετώσα ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος καὶ τρεφομένη ἀπὸ τὸ νέκταρ, τὸ ὅποιον εἶναι ἀποταμιευμένοι εἰς αὐτά. Δέν σε φαίνονται πολλὰ παράξενα ὅλα ταῦτα ;»

«Μήπως εἶπεν, ὅτι καὶ μικροὶ σκώληκες καθὼς ἐγὼ θὰ πάθουν τὴν αὐτὴν μεταμόρφωσιν ;»

«Εἶπε περὶ ὅλης τῆς φυλῆς μας· ἀλλὰ σὺ εἶσαι τόσον μικρὸς καὶ ἀσήμαντος, ὥστε πιθανὸν νὰ σὲ παραβλέψουν.»

«Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου ;»

«Ὅχι. Καὶ νὰ σὲ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δέν το πιστεύω.»

«Ἀλλ' ἡ γλαυὲ γνωρίζει τὰ πάντα· ἔπειτα δέν ἔχει νὰ κερδίσῃ τίποτε πλάττουσα ἐν τοιοῦτον ψεύδος.»

«Τίποτε· διότι ὅταν μοι ἔλεγεν αὐτά, ἦσαν παρόντες καὶ τὰ ἥκουσαν καὶ ἄλλοι τῆς φυλῆς μας, καὶ ἐάν τὸ ἐρχόμενον ἔθρος δέν ἀληθεύσουν οἱ λόγοι τῆς, κἀν εἶς δέν θα τὴν πιστεύῃ πλέον, ὅσον σοφὴ καὶ συνετὴ καὶ ἂν ἐδεύχθη ἕως τώρα. Ἀλλὰ συλλογίσου τί παράξενον πρᾶγμα θὰ ἦναι, ἐγὼ ὁ βραδύτατος σκώληξ νὰ λάβω πτέρᾱ καὶ νὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα! Τί θὰ γείνουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ πόδες, καὶ πόθεν θὰ ἔλθουν αἱ πτέρυγες καὶ τὰ ὡραία χρώματα ;»

«Βεβαίως, εἶπεν ὁ μικρὸς σκώληξ, εἶναι δύσκολον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, καὶ ὅμως ἐνίοτε συμβαίνουν πολλὰ παράξενα πράγματα. Συχνὰ θαυμάζω βλέπων τὸν ἥλιον νὰ ἀνατέλλῃ καὶ νὰ δύῃ πρωὶ καὶ ἐσπέρας, ἐνῶ ἔχω ἀκούσει νὰ λέγουν, ὅτι αὐτὸς μένει ἀκίνητος, ἡ δὲ γῆ μας γυρίζει κατὰ παράξενον τρόπον, ἐνῶ ἐγὼ τοιαύτην κίνησιν ποτὲ δέν ἠσθάνην.»

«Ἐγὼ δέν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τοιαῦτα παραμύθια, ἐάν δέν τα ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου· ὅσφ καὶ ἂν βεβαίῃ αὐτὰ ἡ σοφὴ γλαυὲ.»

«Ἐπεθύμουν νὰ ᾔθελε συμβῇ τοῦτο καὶ εἰς ἐμέ· εἶπεν ὁ μικρὸς σκώληξ, θὰ τὴν ἐρωτήσω δὲ ὅταν τὴν ἴδω.»

«Καλλίστην νὰ μὴ ἀναμειχθῇς εἰς τὰ τοιαῦτα, διότι θὰ σὲ πάρουν διὰ ἀδιάντητον.»

«Ἀλλὰ πόσον εὐχάριστον θὰ ἦτο νὰ συλλογίζωμαι περὶ μιάς τοιαύτης μεταμορφώσεως! ἡ ζωὴ μου θὰ κατασταθῇ διπλάσιος εὐτυχαστέρα. Δέν θὰ μὲ ἔμελε δὲ διὰ τὰς μικρὰς ἐνοχλήσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ συμβαίνουν τώρα,

ἐάν ᾔφευρα, ὅτι θὰ εἶχον τοιαύτην τύχην εἰς τὸ μέλλον.»

Μετά τινος ἐβδομάδας οἱ δύο οὗτοι φίλοι συνηντήθησαν ἐκ νέου, ὁ δὲ μεγάλος ἠρώτησε τὸν μικρόν, λέγων,

«Ἐμαθες τίποτε περισσύτερον περὶ ὅσων σοὶ εἶπον προχθές ;»

«Μάλιστα· ἠρώτησα τὴν κυρίαν γλαύκα καὶ ἔμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ μεταμορφωθῶ εἰς ὡραίαν πεταλούδαν μὲ πτερὰ πολυποίκιλα καὶ ὡραία, καὶ θὰ πετῶ εἰς τὸν ἀέρα, ὁ δὲ συλλογισμὸς περὶ τούτου μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνωμαι ἑαυτὸν πολὺ εὐτοχῇ ἔκτοτε.»

«Εἶσαι πολὺ ἀνόητος, πιστεύων εἰς τοιαύτας ἀνοησίας· ἐγὼ ὅσον συλλογίζομαι περὶ αὐτῶν, τόσον τὰ ἐδρίσκω μεγάλας ἀνοησίας· πρὶν πιστεύσω τι πρέπει νὰ τὸ ἴδω· αὐτὴ εἶναι ἡ ἀρχή μου.»

«Πιστεύεις ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἀνατελεῖ αὐριον· καὶ ὁ ὁ μὲν δέν τον εἶδες εἰσέτι.»

«Αὐτὸ ἀλλάζει, διότι τὸν εἶδον ἀνατέλλοντα σήμερον καὶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.»

«Ἀλλ' ἄλλοι σκώληκες μετεμορφώθησαν πρὸ ἡμῶν.»

«Οὕτω λέγεις σὺ, ἀλλ' ἐγὼ δέν εἶδον ποτὲ ἓνα ἐξ αὐτῶν νὰ λάβῃ πτέρυγας ἐνώπιόν μου καὶ νὰ πετάξῃ.»

«Ἡ γλαυὲ ὅμως εἶδε πολλοὺς, καὶ ἄλλοι δὲ γεροντότεροι καὶ σοφώτεροι ἀπὸ τὴν γλαύκα βεβαιοῦσι τὸ αὐτό.»

«Ἄς πάγουν νὰ λέγουν· εἰς ἐμὲ εἶναι ἀδιάφορον· ἐγὼ δέν εἶδον τοιοῦτόν τι.» «Πιστεύεις ὅτι ζῆς ;»

«Βεβαιότατα.»

«Γνωρίζεις πῶς ἦλθες εἰς τὴν ζωὴν ;» «Ὅχι.»

«Λοιπὸν δέν δύνασαι νὰ τὸ ἐξηγήσῃς, διότι εἶναι παράδοξον καὶ θαυμαστὸν, καὶ ὅμως δέν δύνασαι νὰ δυσιπστής, διότι εἶναι πραγματικόν. Ἐχεις σῶμα, ἀλλὰ πῶς ἦλθε καὶ τί εἶναι καὶ πῶς κινεῖται, δέν γνωρίζεις. Διατί λοιπὸν νὰ ἦναι ἀδύνατον καὶ τὸ ὅτι δύνασαι νὰ ζήσῃς ἀλλοῦ καὶ μὲ διάφορον σῶμα, ὡς λέγει ἡ γλαυὲ ;»

«Ἡμπορεῖς νὰ τὰ πιστεύσῃς ὅλα, ἂν θέλῃς· ἐγὼ ὅμως ἡξέυρω, ὅτι θὰ ἀποθάνω ὅπως εἶμαι· ὡς πρὸς τὸ λαμπρὸν δὲ ἐκεῖνο μέλλον σοὶ τὸ χαρίζω ὅλον !»

Ὁ χειμὼν ἐπέρασε καὶ ἰδοὺ ἐξέρχεται ἐκ τινος κελύφους (κουκουλίου) λαμπρά τις καὶ ὡραία χρυσάλις, ἐπέταξε δ' ἀμέσως εἰς τὸν ἀέρα εὐχαρὶς καὶ εὐτυχίης· ἔλθουσα δ' ἐκάθισεν ἐπὶ κλάνου ἱτέας ἄνωθεν διαφανοῦς τινος λίμνης, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν ἀντανάκλασίν τῆς εἰς τὸ ὕδωρ· αὕτη πρώτη ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν φύλλων τὸν παλαιὸν τῆς φίλον, μεταβεβλημένον καὶ καθαρῖζοντα τὰ πτερὰ του διὰ τῶν ποδῶν του.

«Λοιπὸν, φίλε, ἀνέκραξε πρὸς αὐτόν, τί λέγεις τώρα περὶ τῆς μεταμορφώσεώς σου ; ἀμφιβάλλεις εἰσέτι ;»

«Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ φίλος· λυποῦμαι δ' ἐνθυμούμενος πόσῃν εὐτυχίαν ἔχασα, μὴ θέλων νὰ πιστεύσω εἰς τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ὅταν ἤμην σκώληξ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οὕτε ὅταν ἤμην σκώληξ ἐγνώριζον πῶς ἦλθον εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔζων, οὕτε τώρα ἀφοῦ ἔγινα χρυσάλις γνωρίζω. Τοῦτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα διαβλέπω τὸν δάκτυλον Μεγάλης τινὸς Δυνάμεως κυβερνήσεως τὰ πάντα, εἰς τὴν ὁποίαν τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατον.»